

# Sílvia Orriols no és Jordi Pujol

Aliança Catalana és la reacció d'una part de la societat davant la manca de control i regulació de la immigració massiva que ha rebut el país durant tot el que portem de segle. Ben mirat, no es tracta tant d'una qüestió ideològica com d'una reacció més primària o instintiva. Els catalans en conjunt no som una societat tancada als forasters, i encara menys racista. A més, la gran majoria dels immigrants que rebem són persones responsables i treballadores que han vingut a guanyar-se una vida millor. Però també n'hi ha que delinqueixen, que abusen dels serveis públics o que es neguen a acceptar les normes mínimes de convivència de la societat que els acull. La magnitud del fenomen migratori, la percepció de descontrol i la inacció dels governs davant d'aquests problemes han donat ales a Aliança Catalana. Sílvيا Orriols també ha sabut detectar i capitalitzar políticament el desencís per com va acabar el procés. A aquests catalans decebuts van adreçades les seves proclames identitàries i patriòtiques que apel·len a una Catalunya idealitzada, anterior a les grans onades immigratòries dels segles XX i XXI. Els seus discursos presenten la independència de Catalunya com un objectiu no assolit per la covardia dels dirigents del procés, però que ella està disposada a aconseguir quan tingui l'oportunitat de governar. El darrer gran polític català que va construir el seu discurs sobre el patriotisme va ser Jordi Pujol. I per això és pertinent establir una comparació entre l'expresident i Orriols. Pujol també va iniciar la seva trajectòria política en una època marcada per una gran onada immigratòria, la que durant el tercer quart del segle passat arribava principalment del sud d'Espanya. Certament, eren immigrants culturalment més propers, tot i que les diferències entre un català i un andalús de fa setanta anys en alguns aspectes podien ser més grans que les existents avui entre molts catalans i una part dels nouvinguts. També és cert que aquella era una etapa de creixement econòmic en què gairebé tothom podia trobar una feina i prosperar. El gran èxit polític de Jordi Pujol va ser construir una majoria social catalana incorporant centenars de milers de persones nascudes fora de Catalunya a un projecte col·lectiu de país. Pujol va assumir la nova realitat social que estava emergint i va intentar integrar-la en un sol poble, amb la col·laboració necessària del PSC i del PSUC. Aquesta idea es resumeix en la coneguda definició «És català qui viu i treballa a Catalunya», popularitzada per Pujol però formulada originàriament pel dirigent socialista Rafael Campalans durant la dècada de 1930. Aquesta concepció de la catalanitat es troba a les antípodes del nacionalisme identitari que defensa avui Sílvيا Orriols, que tendeix a posar l'accent en els orígens culturals i en la percepció d'una amenaça demogràfica sobre una Catalunya idíl·licament catalana. Tant se val que aquesta visió no encaixi amb la realitat social i lingüística del país. A diferència de l'època del jove Pujol, la política avui es construeix menys sobre el realisme i més sobre les emocions. També sobre un cert cinisme, assumit amb naturalitat per tots els partits, segons el qual una cosa és el que es defensa i promet des de l'oposició i una altra el que realment es pot fer des del govern. El pensament polític de Jordi Pujol estava en sintonia amb el corrent democristià i social predominant a l'Europa dels Trenta Anys Gloriosos (1945-1975), i connectava amb la tradició política catalanista d'arrel catòlica anterior a la Guerra Civil. Aquesta tradició conciliava una idea cultural i espiritual del país amb una preocupació pels aspectes socials i per la cohesió de la comunitat. L'objectiu prioritari de Pujol era construir la Catalunya del futur a partir de la realitat existent, no pas d'una Catalunya idealitzada. Impulsat per l'onada de la nova dreta europea, i més enllà dels maximalismes i de la retòrica, el projecte polític d'Aliança Catalana encara està per definir en molts aspectes. Inclou un discurs liberal en aspectes econòmics i en temes morals, amb una complicitat a favor de l'avortament i de la ideologia de gènere que no sembla que es pugui conciliar amb el component identitari patriòtic del partit, que se suposa que hauria d'apostar a favor de l'estabilitat i la natalitat de les famílies catalanes. Tant li fa, avui les emocions són les protagonistes.